

МРАЧНИТЕ КРАСАВЦИ

МЕГАН ШЕПЪРД

Превод от английски език

Лиля Илиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Grim Lovelies*
Copyright © 2019 by Megan Shepherd
All rights reserved.

Превод Лили Илиева
Редактор Анета Мечева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2253-3

Глава 1

ОТ ПРОЗОРЕЦА В ПРЕДНАТА КУЛА в градската къща на Мада Витора в Париж Анук не можеше да види фонтана в далечния край на „Рю дез Аман“. Виждаше обаче изпълнените с надежда лица на поелите надолу по тротоара туристи и парижани, някои със забити в пътеводителите носове и други, добре запознати с маршрута, търсещи сбъдване на желанията си, което според мъглява легенда от петнадесети век (станала известна наскоро чрез филм от миналото лято) щяха да получат, ако докоснат късметлийска част на фонтана. *Коя* беше тази част, Анук не знаеше. Никой не ѝ беше казал какво точно представляваше статуята. В нито една книга в къщата не се споменава за легендата, а Мада Витора не позволяваше в къщата да има компютър или телевизор. Навярно фонтанът беше статуя на изпускаща мехурчета русалка или на изправен на задните си крака кон, или на малко пишкащо момченце. Вероятно тези, които си пожелаваха нещо, трябваше да докоснат някое определено копито или да потъркат някоя късметлийска перка, или късметлийска... част от момченцето. Анук не можеше да провери сама. Мада Витора строго ѝ забраняваше да излиза навън. През целия си живот – дванадесет месеца и осем дни, макар че изглеждаше по-скоро седемнадесетгодиш-

на – тя никога не беше подавала дори палеца на крака си извън входната врата.

Една двойка премина по тротоара срещу къщата, а Анук се настани на седалката до прозореца, подпря брадичката си с длани и се загледа. Туристи без съмнение. Американци. Прекалено белите им маратонки ги издаваха. Държаха се за ръце, което накара Анук да се усмихне, но по лицата им се четеше лека угриженост. Това беше изражение, което тя виждаше често. Решилите да опитат късмета си се съсредоточаваха върху единственото нещо, което искаха толкова силно, че предприемаха това пътуване до покрайнините на Шестнадесети район, част от Париж, където нямаше нищо друго привлекателно, никакви известни сладкарници или кафенета, освен забележителния фонтан, с надеждата, че по някаква случайност легендата може да се окаже истина.

Анук знаеше, че магията на фонтана е само история, но понякога, тайно, не беше толкова убедена. Беше заради лицата на желасците. Винаги напрегнати по пътя към фонтана и пооблекчени, когато се връщаха, сякаш простият акт на пожелаването им даваше част от това, от което толкова много се нуждаеха. Беше виждала Мада Витора да създава невероятни неща: носещи се във въздуха торти, отровни обеци, огледала, показващи далечни места, но никога не беше създавала с магия радостно изражение върху нечие лице.

Притискайки се към стъклото, тя проследи как американците се отдалечават, докато се изгубиха от погледа ѝ, а след това въздъхна. Гръцки бог? Да, може би статуята беше на някой гръцки бог. Сега гледката отвъд прозореца на кулата придоби обичайния си вид. Редицата от сходни градски къщи от другата страна на улицата. Редицата от паркирани коли, повечето от които черни и без петънце. Тъжното малко дръвче в предната градина, което никога не се сещаше да полее.

Лъскава кола се плъзна в празното пространство пред къщата и Анук се изправи. Мада Витора се прибираше. Анук бързо прегледа косата и ноктите си, провери подовете за пращинки, които може да е пропуснала. Вратата на шофьора се отвори и Бо се появи в черния си костюм и с шофьорската си шапка, засенчваща очите му, висок и красив, заобиколи и тръгна към задната част на колата. Спря, за да потисне една прозявка, преди да отвори задната врата.

Мада Витора слезе от колата и се втренчи в слънцето през пълтни слънчеви очила. Носеше палтото от лисица, доставено миналата седмица от „Галери Лафайет“. Веднага щом пакетът пристигна, тя го отвори, плесна с ръце и каза на Анук, че просто трябва да го пробва, само за забавление, и двете се кискаха заедно, докато Мадата накъдри косата на Анук, втри руж в бузите ѝ и я поведе на обиколка из къщата, обува в обувки с високи токчета и облечена с палтото.

Моето хубаво момиче – беше казала Мада Витора, гледайки над рамото на Анук в огледалото. – *Моето хубаво малко зверче.*

Анук скочи, за да отвори входната врата. Още две фигури се изнизиха от задната седалка на колата, привличайки погледа ѝ, и доброто ѝ настроение се вкисна. И двамата бяха високи, единият имаше коса с цвета на слънчевата светлина, като тази на майка му, а косата на другия имаше мръсния оттенък на въглен. Какво правеха Виго и Хънтър Блек в града? Мада Витора ги беше изпратила по работа в Лондон едва миналия вторник. Със сигурност не бяха уредили всичко толкова бързо.

Анук се отдръпна мълчаливо, докато Мада Витора се изкачи енергично по предните стъпала.

– Ще имаме гости, мила моя. – Мада Витора прокара ноктите си по бузата на Анук, влитайки във фойето и хвърляйки палтото си върху масата в центъра. Лисичата козина миришеше на кожа и парфюм. Анук заглади гънките и закачи палтото в дреш-

ника. – Утре вечер. Вечеря и танци. Ще трябва да проветриш балната зала. Все още мирише на сяр.

– Кой ще дойде?

– Кралските особи.

Върху устните на вещицата се появи мълчалива тайнствена усмивка и нищо чудно. Кралските особи в сянка бяха елитните владетели на магическото царство, което в рамките на френските граници беше наричано От (Кралството на Върховните) и те никога не бяха вечеряли в градската къща на „Рю дез Аман“. В нея само от време на време се провеждаше някое случайно чачено парти на Гоблините, а гостите носеха прашни цилиндри и ярък грим, дори и мъжете. (*Особено мъжете.*) Гоблините можеха да изглеждат напълно по човешки, с изключение на почти незабележимо заострените им уши, но имаха склонност да гризат масата, също както и плодовите торти на Анук.

Ще трябва да поръча по-хубаво вино.

– Колко ще бъдат? – попита тя.

– Общо шестима – каза Мада Витора, като махна иглата от шапката си. – Сега бъди така любезна и ни донеси чай и капка уиски за Хънтър Блек. Бедничкият, той днес имаше дяволски ден. Ще го прием в салона. И ето. Отнеси това. Внимателно.

Тя подаде на Анук чантата си, разделяйки се с нея така, сякаш даваше назаем скъпоценна книга. Днес беше малка черна чанта „Ермес“ от щраусова кожа, мека като кожата на новородено, с блестяща златна дръжка. Вчера чантата представляваше покрит с кристали клъч. Ден преди това беше чанта „Гадино“ от крокодилска кожа. Ублиетът (тайната тъмница) на вещицата. Променлив и магически огромен, той съхраняваше най-дълбоките ѝ тайни.

Анук вдигна ублиета до гърдите си, а после го остави до себе си.

След това във фойето влезе Виго и подхвърли шапката си

на Анук, без да я погледне, но Хънтър Блек се спря достатъчно дълго, за да я огледа от горе до долу с тъмните си очи, които винаги пораждаха в нея безпокойство.

– Никога преди не си носила това колие – каза той.

Ръката на Анук се стрелна към гърлото ѝ, към малката дрънкулка за спомен, пъхната точно под яката на пуловера ѝ. Само Хънтър Блек можеше да забележи подалото се злато, което никой друг не беше видял. Тя извади виновно талисмана и тревожно го потърка между пръстите си – стара монета от един франк, сега безполезна, с пробита дупка. Беше я окачила на верижка.

– Това е... това е от Люк – заекна тя. – Искам да кажа, намерих я в стаята му. Той не би имал нищо против да я взема.

И това наистина беше така. Тя знаеше, че ако Люк беше там и я беше видял да проявява и най-малък интерес към монетата, щеше да ѝ я подхвърли с намигване. Беше я намерила тази сутрин в пукнатина между две дъски на пода, когато отиде в мансардата му, за да донесе флакон с върбинка. Без него стаята му сякаш бяха застинали във времето. Задържалият се върху градинските му ножици аромат на лято, все още омачканите чаршафи на леглото му, изсушените билки, окачени на покривните греди, мащерката, розмаринът и седефчето, които очакваха ръцете му до хаванчето и чукалото. Беше изминала седмица, откакто беше изчезнал.

Тя си играеше с монетата с пръсти, прехвърляйки тревогите си върху релефа ѝ. Монетата все още миришеше на мащерка, на него.

Погледът на Хънтър Блек се насочи към Мада Витора в преддверието.

– Тя също не би имала нищо против – каза Анук. Пъхна колието обратно под пуловера си и прочисти гърло. – Ще окача палтото ти, ако желаш – и протегна ръце.

Хънтър Блек се изкашля грубо и без да бърза, тръгна след Виго. Анук отпусна ръце, а после вдигна ублиета. Поне се беше отървала от Хънтър Блек. Навън можеше да е тридесет градуса, но въпреки това той нямаше да съблече палтото си, освен ако някой не го принуди под заплахата на опрян в гърлото му нож. Тримата изчезнаха в салона, докато обсъждаха бизнес дела, клюкарстваха и изказваха предположения относно утрешното парти. Чу се звън на чаши, Хънтър Блек вероятно им наливаше уиски.

– Здравей, зелчице.

Нечии влажни устни докоснаха бузата на Анук, тя подскочи и стисна по-здраво ублиета. Обърна се и се озова срещу Бо. Шофьорската му шапка беше килната назад, а на лицето му имаше момчешка усмивка. Плесна го по ръката и демонстративно изтри целувката му с опакото на ръката си.

– Ти си ужасен, Бо – каза тя и се обърна към дрешника. Внимателно и благоговейно стъпи върху табуретката, прибра ублиета на горния рафт, след което слезе и почисти праха от ръцете си. После сниши глас. – Какво правят *те* тук? – кимна тя с брадичка по посока на Хънтър Блек и Виго.

Бо пусна дълга въздишка, докато сваляше шофьорските си ръкавици.

– Доколкото разбирам, нещата в Лондон са се вкиснали. Трафалгарската вещица не е искала да приеме новите условия. Изпратила ги е да си стягат багажа веднага след пристигането им. Виго е в особено настроение.

– Виго винаги е в особено настроение.

– В колата Мада Витора спомена нещо за по-неотложни въпроси тук. Не мисля, че е имала предвид само вечерята.

– Страхотно – промърмори Анук. – Последния път, когато имахме *неотложни въпроси*, в Сена намериха повече от един труп. Добре поне че Хънтър Блек носи тъмни дрехи. Ризите

на Виго са невъзможни. Не разбират ли колко трудно се чисти кръв от бели тъкани?

– Прането вероятно не е първата му грижа, зелчице – Бо подръпна лентата на престилката ѝ, използвайки шеговития малък прякор, който винаги я вбесяваше. – Но може би трябва да е твоята.

Тя погледна надолу, за да потърси следи от прах по престилката си.

– Не е възможно, току-що си я сложих, съвсем нова е! – и затърка петното без резултат, докато Бо се кискаше. Прах, мръсотия, трохи... нейно задължение беше да чисти къщата от горе до долу, но дори и за прислужница, успяваше да събере шокиращо количество мръсотия за възможно най-кратко време. Развърза възела на престилката отзад на талията си, като се бореше с къдричките и панделките. Издърпа престилката през главата си, сви я на топка и я притисна към обикновената си сива рокля.

– Ами Люк? Казаха ли нещо за него в колата?

Изражението на Бо помръкна. Поклати глава.

– Нищо.

– Измина цяла седмица. Хората не изчезват просто така.

Бо стисна ръкавиците в едната си ръка и сложи другата на рамото ѝ.

– Остави на мен, става ли? Ще разбера какво се е случило.

Пръстите на Анук се увиха около връзките на престилката. Някакво движение отвъд прозореца привлече погледа ѝ. Поредната прегърната двойка, която се разхождаше по алеята. Парижани, съдейки по вида им. Посегна към монетата от един франк под яката си.

– Бих хвърлила монета във фонтана, ако можех. Ще си пожелаля той да се върне.

Бо разтри рамото ѝ.

– Знаеш, че желанията, направени при фонтана, няма да се сбъднат – каза той нежно. – Това не е истинска магия, за разлика от тази на Мада Витора. Това просто е нещо глупаво, в което вярват хората от Света на Хубавите. Мечти и фантазии, за да се забавляват.

Анук не отговори, докато плъзгаше гладкия франк между пръстите си. Едно листо се отрони от тъжното увехнало дърво навън. Розовите храсти на улицата също умираха без грижите на Люк. От горните стаи се носеше аромат на мащерка.

– Анук.

Хънтър Блек се беше върнал в преддверието. Тъмната коса падаше в очите му. Той не си направи труда да я отметне. Никога не го правеше.

– Мада Витора иска да ти каже нещо.

Ръката на Бо пусна рамото ѝ. Погледът му говореше, че не би искал да е на нейно място.

– Ще се видим след вечеря. И без това трябва да измия колата.

– Ще полееш дръвчето, докато си навън, нали? И розите.

– Добре.

Хънтър Блек едва забележимо наклони глава към салона, където чакаше Мада Витора, но после прочисти гърлото си и посочи към обикновената ѝ рокля и пуловера. Той знаеше не поле от нея самата, че Мадата настоява Анук винаги да е в пълна униформа с една от престилките с къдрички. Косата ѝ също трябваше да е пригладена назад и вързана с подходяща панделка. Анук пхна изцапаната престилка в дрешника във фойето и отиде в кухнята за нова. Нахлузи я през врата си и започна да прибира косата си назад с черна лента, докато следваше Хънтър Блек към салона. Дрезгавият смях на Мада Витора се смесваше със звука на потракващи кубчета лед.

– ...бизнес, предполагам. Ще искат да обсъждат нови тери-

ториални граници и проклета да съм, ако позволя на онази безсилна Лавандулова вещица да спечели и най-малкото местенце в Париж. Този град е *мой*.

– Предполагам, че господарят и господарката ще дойдат на вечерята, както и онова момиче, което се прави на графиня. Кой е четвъртият? – Виго понижи глас. – Принц Ренар?

Анук потрепери, като чу името на принца. Според мълата той рядко напускал замъка Ид, внушителното имение на „Шанз-Елизе“, откъдето управляваше От, и го правел само за да изравни някоя цяла страна със земята и след това да изтрие спомена за нея от историческите книги. Никой не знаеше точно от колко време Кралските особи в сянка практикуваха своята магия по света, но Анук беше намерила препратки към древни цивилизации, които съдържаха алузии за особено могъщи мъже и жени.

– Ренар? – бузите на Мада Витора вече се бяха зачервили от уискито. – Не, той няма да благоволи да дойде. Ще бъде някоя от другите Кралски особи с по-нисък ранг. Вероятно херцог.

Кралствата на тези особи приблизително следваха политическите граници, като различните кралски семейства живеяха уединено и се събираха само в случаите на странен брак за скрепване на съюзи или делови срещи за търговски цели. Разчитаха на вещици, които да надзирават индустриите им: храна и вина, луксозни стоки и най-вече бижутата, които Мада Витора – Диамантената вещица – поддържаше омагьосани.

Хънтър Блек се прокашля зад гърба на Анук. Тя се стресна.

– Има ли нещо, което мога да направя за теб, Мада?

– А, скъпа моя. Да – тя остави чашата си с петна от червило, а усмивка се стрелна между красивите ѝ бузи. Макар да бе на четиристотин години, не изглеждаше и ден по-стара от четиридесет и пет. Целуната от слънцето коса се стелеше на копринени вълни по раменете ѝ. Кожата ѝ изглеждаше болез-

нено опъната върху острите ѝ скули. *Цяло състояние, пръснато за пластична хирургия*, би казал някой. Но Анук знаеше по-добре. Всичко, което бе необходимо, беше седмична вана с тоник от лавандула и градински чай, смесен с два флакона от кръвта на Виго.

На дивана до майка си, Виго имаше същата конспиративна усмивка на лицето, докато Мада Витора се изправи. В момента, в който тя се обърна с гръб към него, усмивката му се стопи. Той жадно отпи дълга глътка уиски.

– Имам изненада за теб, хубавото ми момиче.

Ръцете на Анук замръзнаха върху панделката на косата ѝ. Беше наполовина вързана и единият ѝ край падна на рамото ѝ.

– За утрешното парти ли става въпрос?

Не можеше да скрие нотката надежда в гласа си. Анук никога не беше допускана да присъства на партитата. Нито едно от зверчетата не беше, дори и Хънтър Блек, който обикновено дебнеше сред сенките във фойето през цялото време и гледаше навъсено всички, с изключение на Виго. Партитата бяха за най-достойните членове на От, а не за зверчетата – жалки животни, които бяха омагьосани и превърнати в човешки момчета и момичета и бяха получили метли, с които да слугуват. Анук щеше да остане в кухнята с Бо, близвайки си ягодава глазура от смесителната купа, или да се промъкне на пръсти до стълбището, за да погледа, надничайки тайно между перилата, красивите танцуващи гости.

– Не, сладка моя. Не е за партито.

Анук се опита да скрие разочарованието си. Тя наклони глава, а въпросът трептеше на устните ѝ. Тогава за какво?

Мада Витора взе в ледените си ръце лицето на Анук. Разтегна устните си в широка усмивка.

– Тази вечер, скъпа, ще излезеш навън.

Навън? В Хубавия свят, където Хубавите се разхождат, хвана-

ти за ръце, с огрени от слънцето лица, сред коли, пощенски кутии и пътни знаци, вървейки по очертания от дървета тротоар, пресечка след пресечка, след пресечка?

Навън?

– Наистина ли? – зяпна Анук.

– О, да. Но първо ще ти трябват чифт хубави обувки.

Глава 2

ДРЕШНИКЪТ НА МАДА ВИТОРА БЕШЕ същинска мечта. Анук познаваше всеки сантиметър от него, беше изпрала всяка дреха, колосала всяка яка и почистила всяка обувка. Хиляди от тях. Златни обувки с високи токчета, червени кожени ниски обувки с деколте, сатенени чехли с малки сини панделки.

– Ще ти трябват чифт здрави обувки – каза Мада Витора. – С ниски токове. Мога да се закълна, че тук имах няколко чифта мокасини на „Шанел“...

В момента вещицата се беше напъхала до кръста в дрешника и ровеше като прасе, търсещо трюфели, а безплатният ѝ глас се носеше обратно към Анук, която седеше на леглото със сплетени в скута ръце и здраво стиснати пръсти, а болката ѝ доказваше, че това не е сън. Тя наведе надолу брадичка в опит да скрие усмивката си.

– Никога преди не съм носила обувки.

– Глупости – каза Мада Витора от дрешника. – Миналата седмица пробва обувките с токчета на Бергдорф, не помниш ли?

– Имам предвид наистина. Не само за проба – тя размърда босите пръсти на краката си.

Вещицата се измъкна от гората от кожени палта.

– Ето. Тези ще свършат работа – косата ѝ се беше разрошила, бузите ѝ се бяха зачервили, а Анук бе удивена колко красива беше, дори и когато е пораздърпана.

Вдигна в ръцете си чифт твърди оксфордски обувки.

Анук се пресегна към тях, но Мада Витора по момичешки поклати глава.

– Дай на мен. Те имат сложни за връзване връзки.

Тя се отпусна на колене и започна да развързва обувките. Анук се втренчи в перфектната горна част от косата на Мада Витора. Винаги беше обратното: Анук на колене, подшивайки полата на господарката си или почиствайки мъха от чорапите ѝ, докато Мада Витора се извисяваше над нея като богиня. Чувстваше се наопаки с разменените им роли като бутилка тоник, обърната с гърлото надолу.

– Готово – каза Мада Витора. – Плътно прилепнали са, но стават.

Анук ухапа вътрешната страна на бузата си. Имаше някаква особена нежност в начина, по който Мада Витора завърза обувките, учейки я как да нанизва връзките с някакво смешно стихче за заек и за дупка. Сърцето на Анук се стягаше все по-силно с всяко дръпване на връзките.

Това ли е чувството да имаш майка?

Усмивката на Мада Витора се разтегна над белоснежните ѝ зъби.

– Готова ли си?

Анук, която се боеше да проговори, кимна.

Мада Витора хвана ръката ѝ.

Дори Виго и Хънтър Блек, които стояха в коридора и се подсмиваха, не можеха да развалят настроението ѝ. Нито фактът, че обувките стискаха краката ѝ отстрани. Или че тя и Мада Витора се насочиха по грешния път, не надолу по стълбите към приземния етаж, а нагоре към тавана. Стаите на Люк? Не беше

ли това *обратната* посока на входната врата? Обувките потропваха странно. Когато двете се изкачиха по стълбите, откъм вратата на Люк полъхнаха струйки въздух, носещи аромат на мащерка, които ускориха сърцебиенето ѝ.

Мада Витора тръгна право към стълбата, която водеше до отвор в тавана към покрива.

– Качвай се. А сега побързай или те ще избягат – и ѝ протегна чувал от зебло.

– Как... какво ще...?

– Птиците, сладка моя. Птиците.

Анук озадачено се втрени през капака в тавана. Беше ясна вечер, няколко звезди блестяха отгоре. Свежият въздух се спусна, свистейки надолу, и развя панделката в косата ѝ. Чу зад себе си усиливащото се кикотене на Виго. Нещо бавно се сви на буца в стомаха ѝ, като осъзна какво става. *Не, не.*

Анук се обърна назад към Виго.

– Това е шега – сухата дума раздра гърлото ѝ. – Изобщо няма да ме пуснете да изляза навън.

Той се ухили самодоволно и хвърли заговорнически поглед към Хънтър Блек, макар че лицето на Хънтър Блек остана каменно, както винаги.

Анук потисна чувството на горещ срам. Не можеше да заплаче. *Нямаше* да го направи.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

– О, сладкото ми момиче, не! – Мада Витора сложи копrienите си ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си. – Шега ли? Ах! Колко глупаво от моя страна. Помислила си, че имам предвид излизане навън в града. О, глупавичкото ми създание – меките ѝ ръце погалиха светлокафявата коса на Анук. – Знаеш, че твоята работа е тук, в къщата. Искях само да кажа, че има няколко гарвана навън, на покрива... Черни гарвани, много редки... те минават оттук само веднъж в годината... месото от гър-

дите им ще е деликатес за утрешната вечеря... преди, разбира се, ги хващаше Люк, но сега, като го няма... о, бедното, наивно създание. Аз те разстроих.

Ръцете ѝ се насочиха към провисналата лента около конската опашка на Анук. Тя внимателно я завърза отново в стегната панделка.

Наивна?

Анук го беше чувала и преди. Сладката. Наивната. Бо безмислено я дразнеше за това, а също и другите зверчета, когато ги виждаше. Те мислеха, че тъй като задачите им ги извеждат навън в града – Крикет дори живееше в собствен апартамент, – те познават света по-добре от нея. И наистина *беше* така, това беше най-лошото. Анук никога не беше виждала нещата, за които те говореха – Айфеловата кула, сладкарниците и книжарницата със спящата котка, никога не беше ходила в бистро, никога не беше попадала във внезапна дъждовна буря, никога не беше минавала през гробище. Но наивна? Не. Те не познаваха мислите, които понякога се въртяха из главата ѝ късно нощем. Мисли да открадне обувки, да се измъкне тайно, да избяга и никога повече да не се върне.

Грабна чувала и се изкачи по стълбата.

– Анук – каза Мада Витора. – Почакай!

Анук спря, изпълнена с надежда.

– Опитай се да хванеш поне три.

В изблик на гняв Анук затръшна капака след себе си. *Птици!* Това беше всичко, което искаше Мадата.

Лицето ѝ гореше. Кръвта ѝ бушуваше. Закрачи по покрива, а смехът на Виго все още плющеше в ушите ѝ. Обувките стискаха краката ѝ, потропвайки върху плочките *трон-трон-трон*. Вятърът я охлади, докато стоеше на височината на седем етажа. Светлините на града под нея бяха като море от звезди и... и тя спря.

Градът.

Париж.

Тя беше – поне в известен смисъл – навън.

Усещането я порази: светлините и просторното вечерно небе, скърцането на спирачки, тътенът на гуми, звукът от разговарящи гласове. Бързо приклезна. Успокои се. Пръстите ѝ се вкопчиха в керемидите, сякаш можеше да отлети към звездите, ако не се държи за тях. Затвори очите си и ги стисна, но все още можеше да чуе какофонията на Париж, чиста и неподправена, а не проникнала през прозорците с двойни стъкла.

Пое си дъх. Още веднъж. Нощта се втурваше надолу в гърлото ѝ с всяко вдишване. Как този хаос, този огромен и побъркан свят, не подлудяваше всички?

Започни с малко – помисли си тя.

Тя отвори едното си око.

Погледна само към керемидите на покрива, към заблудените плевели, които бяха израснали смело в пукнатините. Вдигна поглед към ръба на градската къща на Мада Витора, ограден с железен парапет.

Кацнал наблизко гарван обърна главата си към нея.

Бавно и неуверено тя пусна долу чувала от зебло и се изправи с протегнати настрани за равновесие ръце и непривикнали към твърдите обувки крака. Хвърли неспокоен поглед към купола на нощта. Звездите блещукаха като счупени парчета огледало. Беше ги виждала, но само през рамката на прозореца. Завъртя се, опитвайки се да ги преброи, десет, двадесет, двеста... и се озова на ръба на покрива, стиснала парапета от ковано желязо толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, а гарванът кацна до нея. Застина от изумление, тя се наведе още по-напред. Две коли се бяха сблъскали в близкия край на „Рю дез Аман“. Шофьорите бяха излезли на улицата и размахваха ръце във въздуха.

Усмихна се.

А после се засмя на глас. *Това беше Париж.* Там някъде имаше хиляди – милиони – момичета и момчета, и родители, и възрастни хора, които спяха в леглата си или пушеха на горните прозорци, или бяха потънали в разговор в ъгловите кафенета.

– Толкова е хубаво – прошепна Анук.

Гарванът излетя, пляскайки с криле. Някой отваряше капака към покрива. Завъртя и видя пясъчнорусата глава на Бо да изниква сред керемидите.

– Бо!

– Какво, по дяволите, ти минава през ума, зелчице? Върни се от ръба, преди да си паднала.

Тя се осмели да погледне към улицата долу.

Бо се изкачи на покрива и ритна капака, за да го затвори. В едната си ръка държеше гарафа със скоч и две чаши – в другата. Той едва погледна светлините на града, докато прекосяваше покрива, беше свикнал да е навън. Подаде ѝ едната чаша.

– Виго ми каза какво се е случило. Било е жестоко от тяхна страна да те оставят да си мислиш, че можеш да напуснеш къщата – той вдигна гарафата. – Реших, че това може да помогне.

– Това е „Балвени“ на Мада от 1972. Ще те одере.

Той я отведе далече от ръба на покрива като покровителстваш брат, както винаги, а после ѝ наля една чаша. Не изглеждаше разтревожен от вероятността да бъде одран.

– Размених го с малко „Глен Мори“ от магазина за алкохол. Няма да забележат разликата, вече са доста пияни. Ето, вземи.

Тя подуши течността и се отдръпна с отвращение. После сви рамене и отпи голяма глътка. В устата ѝ избухна огън.

Бо се ухили, докато тя, кашляйки, се превиваше на две. Наля чаша и на себе си.

– Гледката тук горе е прекрасна.

Анук избърса устата си.

Бо се загледа към града.

– Мада Витора почти успя да подкопае позициите на всички други вещици във Франция. Останали са само две, които имат някаква истинска власт: вещицата Кремийо и вещицата Ребвал, но и двете са далече на юг, по крайбрежието. Лавандуловата вещица е силна, но е заточена в Монтелимар, прогонена от От за неподчинение, макар че според мъвата Мада Витора ѝ е скроила номер. Обзалагам се на останалата част от този скоч, че това е причината Кралските особи да дойдат на утрешното парти. Мадата ще се опита да ги убеди да ѝ дадат изключителни права над града – той махна с чашата си към улицата. – И всички тези Хубави там долу ще бъдат нейни, за да ги мами. Те си купуват букети цветя, пият кафето и виното си, носят златните си бижута и нямат представа, че магията на Диамантената вещица е докоснала всичко това. Че те са пешки на От – засмя се тъжно той. – Най-голямото постижение на Кралските особи е, че са убедили Хубавите, че искат неща, които самите Кралски особи искат.

Долу модерна двойка се движеше със залитане по тротоара. Върху китката на жената блестеше диамантена гривна, а на ръката на мъжа имаше златен часовник, или поне така изглеждаше. Всъщност бяха просто обикновени камъни и неблагоприятни метали, омагьосани да изглеждат привлекателни. Други вещици контролираха останалите отрасли – хубавите вина, луксозните автомобили, дори и търговията с екзотични животни, но Мада Витора ръководеше бижутерския бизнес в Париж, най-доходоносния. Диамантите дори не били поглеждани, докато някаква древна кралица на От не проявила интерес към техния блясък преди векове. Но добивът им бил труден, а Кралските особи били твърде висшестоящи за ръчен труд, така че тя накарала Гоблини да прошепнат в ушите на Хубавите, че *те* самите искат бижута и така възникнала съвременната минна индустрия.

Не за желязо, не за мед (те се появили като сполучливи, но случайни открития по-късно и Кралските особи били повече от щастливи да се възползват от изгодата от тях), а за да отговорят на прищявката на една кралица. Същото важи и за изкуството, архитектурата, винарските изби, самолетите. Кралските особи просто нашепвали в ушите на Хубавите, а след това взимали за себе си най-доброто от това, което Хубавите създавали. Всички Хубави в света са работили за От по един или друг начин. Те просто не го знаят. Как да оправдаеш такава система? Кралските особи нарекли себе си мълчаливата монархия, богове в свят на деца, на които не можело да се има доверие да поддържат баланс в политиката, технологиите и икономиката си без тайнствените ръце на благосклонни владетели.

Двойката изчезна зад ъгъла. Анук се наведе, доколкото се осмеляваше, над парапета, но дори от тази височина не можеше да види фонтана в края на „Рю дез Аман“. Въздъхна.

– Каква ирония – каза Бо. – Хубавите ходят всеки ден да търсят фалшива магия от фонтана на желанията и нямат никаква представа, че под този покрив има истинска магия – той погледна надолу към Анук. – Ще поседиш ли с мен? Не бързай. Внимателно.

Предпазливо се настаниха на ръба на покрива и промушиха крака навън през парапета от ковано желязо. Тя отпусна главата си на рамото на Бо.

Хубава вечер, но и Люк трябваше да е тук. Те тримата винаги бяха заедно, членовете на персонала на дома: Бо, Люк, Анук.

– Той ми липсва.

Бо се прокашля, сякаш и той чувстваше отсъствието на Люк.

– Мисля... – той спря, а после отново започна. – Мисля... няма значение.

Лявата ръка на Анук стискаше чашата. Другата докосна обувките ѝ и се заигра с връзките и хубавата панделка.

– Мислиш, че Мада Витора има нещо общо с изчезването му, нали?

Той не отговори веднага.

– Ние сме вързани за нея дотогава, докато тя държи кожата ни заключени в онзи дрешник. Люк не би могъл да избяга, също като теб или мен. Ние не сме като Хубавите там долу. Не можем да идваме и да си отиваме, когато поискаме. Тя ни създаде и тя ни притежава.

Това е вярно. Крикет веднъж се опита да избяга с един от Хубавите, млад сърфист от Португалия, и веднага щом научи за това, Мада Витора занесе в библиотеката кожата и тоник от кръв с накиснати в нея рози и на следващия ден, по загадъчен начин, Крикет се озова в Париж и беше бясна.

Анук отпи колебливо глътка скоч.

– Не мислиш, че тя... може да го е убила?

– Да го е убила? Не – той замълча. – Тя не би могла. Магията щеше да се стовари обратно върху нея.

– Имаш предвид ехото на живота.

Той кимна.

– Освен това, ако се канеше да убива някого от нас, това щяхме да сме Крикет или аз. Ние сме тези, които тя не може да понася. Люк винаги е бил лоялен, беше и първият ѝ – лицето му потъмня. – Но зверчетата не изчезват просто така.

Анук се загледа в гъстата като сироп течност, останала в чашата ѝ, чувстввайки, че ѝ се гади.

За тях Люк беше много повече от градинар. Той беше най-близо до ролята на водач в тяхното зле скроено домакинство. Той беше ученият, разказвачът, големият брат, който винаги знаеше какво да се направи.

Този, който можеше да успокои разногласията, възникващи помежду им, и да оправи кашите. Той всяка седмица зашиваше поредната рана на Хънтър Блек или измъкваше Крикет през

задната врата, преди Виго да я забележи и в очите му да се появи гладът на преследвач. Люк беше неизменната светлина, която търсеха, когато нещата ставаха мрачни. Той беше там, за да изтрие сълзите им или да се погрижи за драскотините, да седне на ръба на леглото и да им разказва истории за вълшебни места и красиви хора.

Бо обви ръката си около кръста на Анок.

– Слушай, зелчице, не мисля, че Люк е мъртъв. Мада Витора си има причини за всичко. Може да го е изпратила на мисия, която иска да запази в тайна – той сниши глас. – Но все пак, ако мислиш, че можеш да го направиш, без да те хванат, огледай къщата. Намери някакви улики за Люк. Отваряй си очите за всичко необичайно, докато чистиш. Остатъци от някоя от нейните магии. Бележка, която може да е надраскала и после изхвърлила.

Анок го погледна изненадано. Да шпионира господарката? Тя изпи останалия си скоч и се пресегна към наполовина пълната бутилка, за да си налее още.

Той погледна към чашата в треперещата ѝ ръка.

– Дай ми това, преди да изпиеш прекалено много и да паднеш от покрива.

Тя извърна нагоре очи.

– Ти си ми брат, Бо, а не бавачка.

Бо трепна, докато почесваше ръба на челюстта си.

– Искан ми се да не ме наричаш така.

– Бавачка?

– *Брат* – и той отпусна ръката си. – Това не е вярно, дори не е близко. Ние не сме свързани. Нито чрез кръв, нито чрез осиновяване. Ние сме просто... само двама души, които живеят и работят заедно.

– Но ти си такъв за мен. Ти, Люк и дори Хънтър Блек. А Крикет ми е като сестра. Ние петимата сме семейство – тя ви-

наги беше харесвала тази дума, *смейство*.

Бо пое дълбоко дъх през носа и не отговори.

– Да не предпочиташ да те наричам колега? Съквартирант? – тя го побутна закачливо с рамото си, а след това измъкна бутилката от ръцете му и я вдигна обвинително. – Крадец на скъп скоч?

Сега беше негов ред да я погледне строго. Той се наведе към нея и бавно издърпа бутилката от ръката ѝ.

– Можеш да ме наричаш просто Бо.

Гласът му заглъхна. Скочът беше замаял главата ѝ. Тук горе, на покрива, имаха чувството, че всичко е почти магически уединено и лично, сякаш извън стените на Мада Витора те можеха да кажат всичко, да бъдат всичко. Устните му бяха близо като за шепот, дишането му беше земно и сладко от питието.

Той обгърна лицето ѝ с длан.

– Анук – палецът му погали скулата ѝ и имаше лекият аромат на ръкавиците му.

– Да? – прошепна тя.

И тогава изведнъж той се ухили.

– Имаш сажди по лицето си – отново прокара палец по бузата ѝ и по него остана черно петно.

Анук избърса лицето си, раздразнена от следите по пръстите ѝ.

– Пак този прах!

– Може би сме грешали през цялото време – каза той с фалшива сериозност.

– Може би Мада Витора е направила останалите от нас от кучета, котки и птици, а теб от домашен прах.

Тя прокара изцапания си пръст по носа му.

– Теб вероятно те е направила от маймуна.

Бо обхвана рамото ѝ с ръка и я притегли.

Тя затвори очи. Главата ѝ беше замаяна от скоча. Люк беше

изчезнал и ако трябваше да бъде честна, знаеше, че господарката ѝ вероятно е отговорна за това. Мада Витора, която само преди минути беше завързала връзките на обувките ѝ, както майка би го направила за дъщеря си.

– И сега какво? – прошепна тя.

Ако беше там, Люк щеше да знае какво да направят. Люк винаги знаеше какво да се направи. Без него се чувстваше изгубена.

Бо се отдръпна назад.

– Сега ли? – вдигна той чувала от зебло. – Сега ще уловим няколко гарвана за вечерята.

Лицето ѝ се разтегна в усмивка.